

der Rigsdagen, den gamle, nu desværre allerede noget gammeldags Myndighed, Lovgivningsmagten, med Hensyn til hvilken Mogle ere saa langt tilbage, at de mene, at det er den eneste Myndighed, der ifølge Forsætningen har noget Kald til at arbejde i disse Sager. Men Lovgivningsmagten er jo ikke den eneste. Ved Siden af den have vi en Krigsminister, ikke som en Eksekutivmagt, ikke som Udfører af Lovgivningsmagtens Villie, men som selvstændig rigsførende Magt, som uafhængig Disponent over Statens Anliggender og Statens Midler, Krigsminister i Henhold til § 25, iført sin provisoriske Rustning; det er den anden Myndighed. Den tredie er det private Konfortium, de saakaldte Selvbefattere, som arbejde i Fæstningsagen, uden, tror jeg, at kunne paaberaabe sig nogen bestemt Paragraf i vor Forsætning, men mere i Henhold til den høitærede Krigsministers Bestyttelse og saa i Tillid til vore Domstoles militære Sindelag. Jeg hørte i Gaar, at der var endnu en tredje Hjemmel for disse Medborgeres Virksomhed, nemlig Byggelovens almindelige Bestemmelser. Jeg veed nu ikke, hvilke særlige Paragrafer i Byggeloven det er, der give Regler for private Folks Fæstningsbyggerier eller som yderligere hjemle den Virksomhed, vi se her i Landet, men som vi ikke se i andre Lande, at private Folk arbejde i en saa udelukkende Statsag, som et Lands Krigsvæsen dog maa siges at være. Det er altsaa disse tre Myndigheder, der her i Landet have det Hverv at tage sig af vort Krigsvæsen. Nu vil det vist være for meget at tale om Samarbejde mellem disse tre Myndigheder. I Ordet Samarbejde ligger maaste et Stønt af Fællesskab, som ikke kan siges just at være til Stede mellem disse tre Faktorer; men jeg har dog tænkt mig, det var muligt, at der var en Bærelsvirkning imellem dem, at det var saaledes, at naar en af disse Faktorer klemte dygtig paa med Arbeidet, at saa de andre to maaste blive noget slappere, og at det Omvendte kunde være Tilfældet, at naar en af disse to Faktorer opgav Arbeidet, vilde det være som en Slags Signal for Andre til at lægge saa meget stærkere Kraft i. Derigjennem er jeg kommen til at gjøre mig en Forestilling om, hvorfor den høitærede Krigsminister mulig kunde ønske dette Forslag forkastet her i Thinget. Jeg finder det meget naturligt, at Krigsministeren har en forholdsvis mindre Tillid til Folkethinget i Sammenligning med den Tillid, han naturligvis føler til de to andre Faktorer, hvoraf han selv er den ene og hans gode Venner, Selv-

befatterne den anden. Jeg har da tænkt mig, at det kunde være den høitærede Ministers Tanke, at naar nu Thinget forkastede dette Forslag, vilde det ikke være nogen stor Skuffelse for ham — han har ikke ventet sig noget Stort af Folkethinget — men paa en vis Maade vilde det være en Tilfredsstillelse, fordi hans Haab i saa Fald saa meget stærkere vil knytte sig til de andre to Faktorer, der da kunne faae en videre Udvikling. Hvis dette maatte ligge paa Bunden af denne Sags Forelæggelse her i Thinget, vil man se, at det ikke er ren og bar Nødsjerrighed, der driver mig, men at det ogsaa har sin politiske Betydning; thi for mig stiller det sig jo saaledes, at jeg er med min Tillid stillet omvendt af den høitærede Minister. Jeg har en ubetinget Tillid til Folkethingets Arbejde i Befæstningsagen. Saa længe Fæstningsagen ligger her i Thinget, tror jeg, den ligger sikkert og trygt, og at man ikke har nogen som helst Grund til at vente Ulykker af den Sag. Altsaa jeg ser denne Sag med stor Tillid i Folkethingets Haand, medens jeg ikke er saa rolig, naar den staar paa de andre to Faktorer. Medens jeg derfor i Almindelighed er tilbøielig til at stemme for denne Sags hurtigt mulige Forkastelse, stiller det sig noget anderledes, naar jeg ser paa den Tankegang, som ligger til Grund for den høitærede Minister. Den samme Grund, som Ministeren kunde have havt til at tage sig en Forkastelse let, vil for mig være Grund til at se med en vis Tvivl paa en meget hurtig Forkastelse. Saaledes som vor Forsætning har udviklet sig, tror jeg, at vi med Hensyn til Fæstninger ere efter vor nuværende, i Dieblirket gjældende, Forsætning, stillet i et noget lignende Forhold som Maastrøsen til Gatten. Hvis vi vedtage Fæstninger, faae vi dem, og hvis vi forkaste dem, faae vi dem ogsaa. Det er en Grund for mig til at søge en Udvei, hvor vi hverken vedtog eller forkaste dem, idet det saa var muligt, at vi ad den Vej bleve fri for dem. I Virkeligheden vil Idealet af en Behandling af Befæstningsagen her i Thinget for mig staa som det, at Fæstningerne for Fremtiden til deres Dages Ende hvilede her i Thinget. Jeg tror, det var den sikreste og tryggeste Maade, hvorpaa vi overhovedet kunde behandle dem, men i hvert Fald er jeg ikke saa ivrig for at blive af med dem som det ærede Medlem her lige foran mig (Kjær). Han anbefalede igaar, at vi skulde slaa dem ihjel strax. Jeg forstaa godt den Følelse, hvor ud af det ærede Medlem har talt. Det er en Følelse, som jeg ikke blot forstaa, men ogsaa sympathi-